

i den forbindelse skal der tages stilling til behovet for evt. hel eller delvis revision af kommuneplanen. Bestemmelserne om en strategi for kommuneplanlægningen blev indført i planloven ved en ændring af loven i 2000 (lov nr. 110 af 15. februar 2000 om ændring af lov om planlægning og lov om ændring af forskellige love som følge af oprettelsen af Hovedstadens Udviklingsråd), lovforslag nr. 92, Folketingstidende 1999-2000: 1671, 3816, 4005, Tillæg A 2580, 2560, Tillæg B 343, Tillæg C 341. Lovændringen har styrket kommuneplanlægningens strategiske og tværsektorielle funktion. Dermed er deltagelse af eksterne parter som borgere, erhvervsliv, investorer, organisationer m.v. yderligere aktualiseret.

Kommuneplanen fastsætter – inden for rammerne af lands- og regionplanlægningen – de overordnede mål og rammer for arealanvendelsen i kommunen. I planen fastlægges hovedstrukturen for kommunen samt nærmere rammer for lokalplanlægningen.

I lokalplaner kan kommunalbestyrelsen fastsætte bestemmelser om en lang række forhold, og bestemmelserne er bindende for de enkelte grundejere, når de vil ændre den eksisterende anvendelse eller opføre ny bebyggelse. Kerneområdet for lokalplanerne er regulering af udstyknings-, vej- og bebyggelsesforhold samt anvendelsen af de forskellige arealer og bygninger bl.a. for at fremme by-, landskabs- og kulturmiljøer og undgå nabogener.

I landzone må der som hovedregel ikke foretages udstykning, opføres ny bebyggelse eller ske ændring i anvendelsen af bebyggelse og arealer uden en tilladelse fra kommunalbestyrelsen som landzonemyndighed. Der gælder dog visse undtagelser fra tilladelseskravet. Der kræves således f.eks. ikke tilladelse til byggeri, der er erhvervsmæssigt nødvendigt for driften af en landbrugs- eller skovbrugsejendom.

2.2. En styrket landsplanlægning

Aftalen om strukturreformen forudsætter en styrket landsplanlægning, og staten får med kommunalreformen en mere aktiv rolle for at sikre overordnede planhensyn i en mere decentraliseret planproces.

Den overordnede landsplanlægning og overordnede planlægning på natur- og miljøområdet placeres i staten. En række overordnede interesser, f.eks. beskyttelse af kysterne, varetages gennem planloven og i samspil med sektorlovgivningen.

Lovforslaget indeholder en ændring af bestemmelsen om miljøministerens afgivelse af en landsplanredegørelse efter nyvalg til Folketinget. Forslaget styrker det politiske indhold af de kommende landsplanredegørelser ved at rette landsplanredegørelsen mod

kommunalbestyrelser og regionsråd frem for – som i den gældende lov – mod Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Efter aftalen om strukturreformen og lovforslaget får staten pligt til at gøre indsigelse mod kommuneplaner og regionale udviklingsplaner, der ikke er i overensstemmelse med overordnede interesser. Proceduren herfor vil være som i dag i forhold til regionplanerne, hvor det er miljøministeren, der på egne eller andre ministeriers vegne, fremsætter indsigelsen inden offentlighedsperiodens udløb.

Ministeren får pligt til at gøre indsigelse over for forslag til lokalplaner i kystnærhedszonen, der er i strid med planlovens bestemmelser om planlægning i kystnærhedszonen.

Enkelte konkrete planopgaver, bl.a. vedrørende større offentlig infrastruktur og anlæg af national og regional betydning, skal efter kommunalreformen varetages af staten med indspil til planlægningen fra kommunerne og regionerne. Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 14.

Der vil blive tale om en øget anvendelse af landsplandirektiver med henblik på at sikre placeringen af vanskeligt lokaliserbare anlæg. Placeringen af disse bliver i dag sikret gennem regionplanlægningen. Der kan f.eks. være tale om placeringen af affaldsdepoter, f.eks. lossepladser, større infrastrukturanlæg m.v.

Staten varetager efter aftalen om strukturreformen også VVM-vurderinger (Vurderinger af Virkningerne på Miljøet) af eksempelvis risikoanlæg og andre virksomheder, hvor staten har godkendelseskompetencen.

Den ændrede opgavefordeling må endvidere forventes at medføre et øget behov for statslig vejledning samt en øget anvendelse af dialogprojekter, hvor staten og de lokale myndigheder samarbejder om udviklingen i et område.

Staten vil efter lovforslaget endvidere til brug for den kommunale planlægning skulle udarbejde en »Oversigt over statslige interesser i kommuneplanlægningen« med beskrivelser af de bindinger for kommunernes planlægning, der bl.a. er lagt fast i de forskellige ministeriers lovgivning.

2.3. Regulering af detailhandel

De overordnede landsplanmål for planlægningen til butiksformål er at fremme et varieret butiksudbud i de mindre og mellemstore byer og i de enkelte bydele i de større byer samt at fremme butikslokalisering, hvor der er god tilgængelighed for alle trafikarter.

De gældende regler om detailhandel blev indført i planloven i 2002 (lov nr. 383 af 6. juni 2002 om ændring af lov om planlægning og lov om Hovedstadens